

حمل بارهای سنگین

آیا می خواهید پرواز کنید؟ نه در هواپیما بلکه مثل پرنده؟ همه ما آرزوی آزادی داریم. ما آرزو می کنیم در بعضی مواقع به ویژه در حال حاضر در این محاصره، از شرایط فعلی خود دور شویم. بشر از ابتدای زمان اینگونه احساس کرده است. ما می خواهیم فرار کنیم.

مزمور ۵۵:

ما همه ی شرایط نویسنده را در اینجا نمی دانیم اما می دانیم که وی حدود ۲۶۰۰ سال پیش اینها را نوشته است.

آیات ۱ - ۵: او دچار اضطراب است.

آیه ۶: آه، چنان که بالهای کبوتر را داشتم.

آیه ۹: او خشونت و نزاع را می بیند و می خواهد از آن فرار کند.

آیه ۱۱: او نیروهای مخرب را در شهر می بیند. او تهدیدها و همه دروغ ها را می شنود.

آیات ۱۳ و ۱۴: دوست نزدیک او او را رها کرده است. شاید بعضی اوقات برای ما اتفاق افتاده باشد. و ما دروغ شنیده ایم. تهدیدات، خشونت و

مشکل وجود داشته است. ما می خواهیم فرار کنیم.

آیه ۱۶: او در پریشانی خود نزد خدا گریه می کند.

آیه ۲۰: یک دوست نزدیک او را رها کرده است. سخنان دوستش صاف است اما در قلب او جنگ وجود دارد.

آیه ۲۲: اما امید خود را در خدا می یابد.

مراقبت های خود را بر خداوند تحویل دهید. مشکلات خود را روی شانه های خدا جمع کنید و خداوند بار شما را تحمل می کند. یک قول عالی

خدا مرا مراقبت می کند.

آیه ۲۳: به تو اعتماد خواهم کرد.

خدا همیشه برای ما آنجاست. اما این همه تمرین چگونه است؟ پولوس مقدس در این باره بسیار فکر کرد و در فصل ۶ غلاطیان آیات ۱ تا ۱۰ در

مورد آن نوشت.

غلاطیان ۶ آیه ۲: بارهای دیگری را تحمل می کند. این همان چیزی است که عیسی می خواهد. از ما خواسته شده است که به یکدیگر کمک

کنیم. هنگامی که یک دوست خوب داشته باشیم و بتوانیم به او اعتماد کنیم، تحمل بار را آسان می کند. مسیحیان بعضی اوقات همانند پولس از

کلمه ی مشارکت استفاده می کنند.

تعطیلات و قرنطینه اخیر برای هیچ کدام از ما آسان نیست اما از طریق تماس های تلفنی و مطالعه کتاب مقدس در zoom سعی می کنیم از

یکدیگر پشتیبانی کنیم.

غلاطیان ۶ آیه ۵: اما هرکدام باید بار خود را بکشند. ما می دانیم که خدا وقتی ما واقعاً از گناهان خود متأسف می شویم ما را خواهد بخشید اما

باید با عواقب اعمال خود زندگی کنیم. زخم ها هنوز هم می توانند باقی بمانند. وقتی کسی که دوستش داریم می میرد احساس غم و اندوه می

کنیم. اما خدا ما را شاد می کند و روح او به بهبود زخم های ما کمک می کند.

بنابراین سه حقیقت را با هم در کتاب مقدس داریم. ما می توانیم مراقبتهای خود را به خدا بسپاریم و به او اعتماد کنیم. وقتی بتوانیم بارهایمان را

با هم تحمل کنیم بار کم می شود. اما ما باید بار خودمان را تحمل کنیم و مسئولیت آن را به عهده بگیریم.

ولی ما هرگز فراموش نمی کنیم که خدا فرزند خود عیسی را فرستاد تا با ما بارمان را ببرد. عیسی دو گاو را با یوغی که آنها را به هم نگه می دارد

تا با کشیدن شخم دانه ها را بکارند، را مصور کرد. متی ۱۱ را بخوانید آیه های ۲۸ تا ۳۰ عیسی مسیح یوغ را با ما به عنوان گاو با تجربه تر حمل

می کند. او به ما در هر کاری کمک می کند و به ما آرامش روح را قول می دهد.

دعا

پروردگار عیسی، ممنون که در میان ما به عنوان ناجی و متحمل بار ما قرار گرفته ای. تو گناهان ما را می بخشی. تو وضعیت ما را می دانی، به ما

کمک کن دعا کنیم تا به تو بیشتر اعتماد کنیم. ما را یاری کن تا به یکدیگر کمک کنیم. ما را راهنمایی کن که وظایف خود را همیشه انجام دهیم

و می دانیم که تو با ما بار ما را حمل می کنی. تو قول داده ای هرگز ما را رها نکنی و ما از تو سپاسگزاریم.

آمین